

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., a Mgr. Filipa Skřivana v právní věci

žalobce: **T-Mobile Czech Republic a.s.**
sídlem Tomíčкова 2144/1 Praha

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno

za účasti:

1. **Česká republika – Ministerstvo průmyslu a obchodu**
sídlem Na Františku 1039/32, Praha
2. **Agentura pro podporu podnikání a investic CzechInvest**
sídlem Štěpánská 567/15, Praha
3. **Agentura pro podnikání a inovace**
sídlem Štěpánská 796/44, Praha
4. **Česká agentura na podporu obchodu**
sídlem Štěpánská 567/15, Praha
5. **Uměleckoprůmyslové museum v Praze**
sídlem 17. listopadu 2/2, Praha
6. **Česká republika – Ministerstvo financí**
sídlem Letenská 15, Praha
7. **Moravská zemská knihovna**
sídlem Kounicova 65a, Brno
8. **Národní památkový ústav**
sídlem Valdštejnské nám. 3/162, Praha
9. **Česká republika – Generální finanční ředitelství**
sídlem Lazarská 15/7, Praha
10. **Vodafone Czech Republic a.s.**
sídlem náměstí Junkových 2808/2, Praha
zastoupena Mgr. Martinem Dolečkem, advokátem

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

sídlem Hvězdova 1716/2b, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 6.11.2023, č.j. ÚOHS-42947/2023/163, sp.zn. ÚOHS-R0115/2023/VZ,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Zadavatel (Česká republika – Ministerstvo financí), v postavení centrálního zadavatele, zadával v otevřeném řízení veřejnou zakázku „Poskytování mobilních telekomunikačních služeb 2022+ II“; oznámení o jeho zahájení bylo uveřejněno v Úředním věstníku Evropské unie dne 13.3.2023 pod ev. č. 2023/S 051-151492.
2. Žalobce (dodavatel) podal k žalovanému návrh na zahájení správního řízení o uložení nápravného opatření směřující proti zadávacím podmínkám, neboť se domníval, že byly nastaveny netransparentně a nepřiměřeně (nezákonně). Žalobce především namítal kumulaci negativních efektů vyplývajících z jednotlivých požadavků zadavatele, jež ve svém souhrnu podle žalobcova názoru činily zadávací podmínky nepřiměřenými; ve světle aktuální situace na trhu, tržní síly zadavatele a zadavatelů pověřujících pak žalobce zpochybňoval zejména samotné centralizované zadávání, nerozdělení veřejné zakázky na části, rozsah plnění, „zastropování“ nabídkových cen ze strany zadavatele, rozsah smluvních pokut a limitu náhrady škody ve smlouvě, povinnost přenosu dat z mobilních telefonů a archivace, oprávnění zadavatele ke zveřejnění položkových cen atd.
3. Žalovaný prvostupňovým rozhodnutím ze dne 11.8.2023, č.j. ÚOHS-30120/2023/500, sp.zn. ÚOHS-S0271/2023/VZ, řízení částečně zastavil, neboť podle jeho názoru návrhu v příslušných částech nepředcházely řádně a včas podané námitky (výrok I.), a částečně návrh zamítl pro nedůvodnost (výrok II.).
4. Předseda žalovaného pak nyní napadeným rozhodnutím výrok I. prvostupňového rozhodnutí zrušil (první výrok nyní napadeného rozhodnutí) a výrok II. prvostupňového rozhodnutí změnil tak, že celý žalobcův návrh zamítl pro nedůvodnost (druhý výrok nyní napadeného rozhodnutí).

II. Shrnutí procesního postoje žalobce

5. Podle žalobce je napadené i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelné z důvodu absence řádného odůvodnění a nedostatečného vypořádání žalobcových námitek a též nezákonné; k tomu žalobce podrobně argumentuje.
6. Žalobce je především toho názoru, že centralizovaným zadáváním veřejné zakázky byla omezena hospodářská soutěž ve prospěch vybraného dodavatele; postupem (centrálního) zadavatele byla na relevantním trhu nezákonně nakumulována tržní síla, která se svým rozsahem vymyká běžným zadávacím řízením. Podle žalobce měl zadavatel pro zachování konkurenčního prostředí veřejnou zakázku rozdělit na části a věnovat větší péči vymezení funkčního celku.
7. Dále žalobce setrvává na svém přesvědčení, že zadavatel nezákonně stanovil maximální jednotkové ceny, které jsou v některých případech podnákladové. Současně prý zadavatel nezohlednil specifickou cenotvorbu odpovídající relevantnímu trhu, a proto jsou nastavené jednotkové ceny zcela mimo reálné náklady na poskytování poptávaného plnění.
8. Nepřiměřený způsob cenotvorby je dle žalobce umocněn tím, že zadavatelé nejsou povinni od vybraného dodavatele odebrat žádný minimální objem poptávaných služeb, a proto hrozí, že plnění veřejné zakázky bude pro vybraného dodavatele ve výsledku ztrátové, což reflektuje rovněž absence inflační doložky ve smlouvě.
9. Stejnou optikou žalobce nahlíží na stanovení smluvních pokut, kterých je celkem 22 typů násobeno 55 zadavatelskými subjekty v postavení odběratelů, které v souhrnu dvojnásobně převyšují předpokládanou hodnotu veřejné zakázky a neodpovídají důsledkům porušení povinností, jejichž plnění zajišťují. Některé z nich nadto nejsou podle žalobce dostatečně transparentní a srozumitelné.
10. Za nezákonný žalobce považuje také požadavek na přenesení dat z mobilních telefonů, neboť v situaci, kdy by migraci dat požadovalo všech 55 zadavatelů současně, by žalobce musel provést výměnu cca 20 000 SIM karet, na což není kapacitně připraven.
11. Dále žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že jednotkové ceny nespádají pod definici obchodního tajemství.
12. Žalobce tedy na základě podrobné argumentace navrhuje, aby zdejší soud napadené i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí zrušil. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního postoje žalovaného

13. Žalovaný setrvává na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí, neboť žalobce podle žalovaného uplatňuje tytéž argumenty, se kterými se žalovaný v podrobnostech v napadeném (případně v prvostupňovém) rozhodnutí vypořádal; žalovaný na tyto závěry z podstatné míry odkazuje.
14. Žalovaný je tedy toho názoru, že zadávací podmínky byly stanoveny v souladu se zákonem. Ke stanovení maximální výše jednotkových cen a nepřiměřenosti smluvních pokut žalobce uvádí toliko obecnou a ničím nepodloženou argumentaci. Co se týče nepředvídatelnosti objemu odebíraných služeb, ta je dle žalovaného dána charakterem poptávaného plnění. K začlenění inflační doložky do smlouvy není zadavatel ze zákona povinen, a proto mu nelze její absenci vytýkat. K přenesení dat z mobilních telefonů žalovaný uvádí, že žalobce vychází z předpokladu, že u všech 55 zadavatelů nastane mimořádná událost odůvodňující potřebu Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

migrace dat současně, což však nelze důvodně předpokládat. Výši jednotkových cen žalovaný nepovažuje za obchodní tajemství, neboť kritériem hodnocení je v nynější věci celková nabídková cena, která je složena právě z jednotkových cen; proto o neveřejnou informaci nemůže jít.

15. Žalovaný tedy navrhuje zamítnutí žaloby. I žalovaný na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem.

IV. Posouzení věci

16. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“) a včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (především § 65, § 68, § 70 s.ř.s.). Napadené rozhodnutí bylo přezkoumáváno v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
17. Žaloba není důvodná.
18. Zdejší soud se nutně nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je způsobilé být předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností či vad předcházejícího správního řízení. Namítá-li žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, pak ji sice opírá o tvrzení, že se předseda žalovaného (či žalovaný v prvním stupni) nevypořádal se žalobcovými argumenty, eventuálně že způsob vypořádání je nesrozumitelný, současně však žalobce s nosnou argumentační linií obou postupně vydaných rozhodnutí žalovaného podrobně a věcně polemizuje a konkrétními argumenty s ní nesouhlasí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů či pro nesrozumitelnost musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro skutečnou nemožnost zjistit samotný obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19.2.2008, č.j. 7 Afs 212/2006 - 76); není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztahovat jej i na situace, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty uplatněné námitky, popř. se dopustí dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí vůbec meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17.1.2013, č.j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29.6.2017, č.j. 2 As 337/2016-64), přehlédnout přitom nelze ani skutečnost, že správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví jasný právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí, což jako ústavně konformní shledal i Ústavní soud např. v nálezu ze dne 12.2.2009, sp.zn. III. ÚS 989/08.
19. Pokud jde o srozumitelnost a důvody nyní napadeného rozhodnutí, pak napadené rozhodnutí obsahuje jasné a srozumitelné odůvodnění, v němž je zrekapitulován procesní vývoj včetně nosných důvodů prvostupňového rozhodnutí a rozkladové argumentace, zároveň jsou v něm dostatečně zřetelně uvedeny důvody, na jejichž základě předseda

žalovaného dospěl k závěru o zákonnosti centralizovaného zadávání, nerozdělení veřejné zakázky na části a maximálního závazku z veřejné zakázky (str. 12-13), přiměřenosti maximální výše jednotkových cen (str. 13-15), důvodnosti množství pokut, jejich transparentnosti a limitu náhrady škody (str. 15-16), přiměřenosti požadavku na přenesení dat z mobilních telefonů (str. 16) a veřejném charakteru jednotkových cen (str. 17-18). Navíc ze samotného obsahu žaloby a z vymezení (věcných) žalobních bodů bezpečně plyne, že napadené i jemu předcházející rozhodnutí bylo pro žalobce velmi dobře srozumitelné a nosné důvody napadeného a jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí byly pro žalobce dostatečně čitelné. Žalobce s argumentací předestřenou v napadeném rozhodnutí věcně polemizuje a uvádí, z jakých důvodů s ní nesouhlasí.

20. Napadené rozhodnutí tudíž z pohledu přezkoumatelnosti ob stojí, a to jak v otázce srozumitelnosti, tak v otázce důvodů, na kterých je založeno, přičemž zdejší soud neshledal ani jiné důvody nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, ke kterým by musel přihlížet z úřední povinnosti. Věcný nesouhlas žalobce s pohledem žalovaného je již otázkou zákonnosti (věcné správnosti) napadeného rozhodnutí a procesního postupu žalovaného, jenž jej k jeho vydání přivedl.
21. Pokud jde o zákonnost závěrů, na nichž je napadené rozhodnutí vystavěno, pak žalobce předně brojí proti samotnému centralizovanému zadání veřejné zakázky dle § 9 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek (dále jen „ZZVZ“), neboť se domnívá, že uzavřením smlouvy dojde k nezákonné kumulaci tržní síly na relevantním trhu ve prospěch vybraného dodavatele.
22. Ve vztahu k otázce oprávněnosti použití institutu centralizovaného zadávání zdejší soud vychází z toho, že podstatou centralizovaného zadávání je agregace poptávky na zadavatelské straně za účelem získání ekonomicky nejvýhodnější nabídky, která bude z důvodu většího objemu poptávaného plnění lukrativnější (finančně výhodnější) než v případě běžného zadávacího řízení, a také snížení administrativní zátěže na straně pověřujících zadavatelů, jejichž role je v centralizovaném zadávání pasivní (na rozdíl od role centrálního zadavatele); namísto několika samostatných zadávacích řízení je tedy realizováno pouze jedno, jehož cílem je uspokojit shodnou poptávku několika zadavatelských subjektů. Jednoduše shrnuto: ve prospěch zadavatelské strany svědčí v případě centralizovaného zadávání předpoklad ekonomický (při „větší“ poptávce lze předpokládat její větší výhodnost pro zadavatele) i organizační (není třeba administrovat každou jednotlivou zadavatelskou poptávku samostatně), ve prospěch dodavatelské strany (z pohledu vybraného dodavatele) pak svědčí v případě centralizovaného zadávání předpoklad ekonomický (získání „větší“ zakázky v rámci jediné kontraktace). Centralizovaným zadáváním je rovněž procedurálně ulehčena pozice dodavatelů, kteří se nemusí účastnit několika samostatných zadávacích řízení s totožným předmětem plnění. Využití centralizovaného zadávání podle § 9 ZZVZ je oprávněním (zákonem stanovenou možností) zadavatelů a není obecně vázáno na splnění žádných specifických podmínek ani co do rozsahu plnění (který se promítá do předpokládané hodnoty veřejné zakázky jako celku, od níž se odvíjí předepsaný zadavatelský postup, především samotný zadávací režim), ani co do počtu pověřujících zadavatelů (pro které centrální zadavatel zadávací postupy realizuje, kromě toho, že tyto postupy současně může realizovat i „sám pro sebe“), ani co do

konkrétního předmětu a rozsahu plnění či jeho podřazení pod konkrétní druh veřejné zakázky (dodávky, služby, stavební práce).

23. Předmětem zadávání v nyní posuzované věci bylo „Poskytování mobilních telekomunikačních služeb 2022+ II“, tj. poskytování hlasových a datových telekomunikačních služeb pro celkem 55 odběratelů (zadavatelů) včetně zadavatele centrálního (pověřeného). Shodují-li se žalobce se žalovaným, že jde o plnění ve vztahu k cca 20 000 SIM karet, pak jde o plnění rozsáhlé, ve vztahu k němuž, na straně jedné, je společné (centralizované) zadávání opodstatněné z pohledu hospodárnosti, efektivnosti a účelnosti vynakládání veřejných prostředků, současně, na straně druhé, lze předpokládat citelnější dopady na nabídkovou stranu trhu konkrétním nastavením zadávacích podmínek (včetně těch podmínek, jež se mají aktivovat až uzavřením smluv s jednotlivými odběrateli), a to i s ohledem na strukturu nabídkové strany trhu. Ve vztahu k ní totiž z obsahu správního spisu vyplývá, že na trhu poskytování mobilních telekomunikačních služeb pro veřejný sektor reálně vystupují pouze tři dodavatelé (z toho vyšel žalovaný ve svém rozhodnutí a z téhož vychází i žalobce, srov. bod 18. žaloby, nejde tedy o otázku spornou), kteří se tak o plnění veřejné zakázky mohou ucházet, přičemž všichni tři o její získání v nyní posuzované věci patrně měli zájem; dodavatel Vodafone Czech Republic a.s. (v zadávacím řízení vybraný dodavatel) podal nabídku a zbylí dva dodavatelé brojili proti zadávacím podmínkám námitkami a posléze návrhem k žalovanému (žalobce následně také žalobou ke zdejšímu soudu). Při posuzování zadávacích podmínek z pohledu jejich celkové přiměřenosti (což je jednou z podmínek jejich zákonnosti; především z pohledu § 6 a § 36 odst. 1 ZZVZ) tedy je – zvláště za těchto okolností – namísto posuzovat dopady vyplývající z kumulace efektů, jež tyto podmínky ve svém spolupůsobení mohou vyvolávat, přitom posouzení dopadů by mělo probíhat tím přísněji, čím je zadávanou veřejnou zakázkou dotčena větší část trhu.
24. Z obsahu správního spisu nevyplývá, že by shora uvedení dodavatelé nebyli – každý sám – schopni předmět plnění v popínaném rozsahu (souběžně vůči všem 55 zadavatelům) realizovat; vybraný dodavatel splnil všechny podmínky účasti v zadávacím řízení, další z dodavatelů v rámci svých námitek netvrdil, že by podmínky účasti v zadávacím řízení věcně či rozsahově nebyl schopen splnit, a ani žalobce netvrdí, že by se nemohl o veřejnou zakázku věcně či rozsahově ucházet (pokud by byly zadávací podmínky z jeho pohledu stanoveny v souladu se ZZVZ). Žádný z těchto dodavatelů přitom není malým ani středním dodavatelem, kterým by centralizované zadávání plnění značného rozsahu – bez možnosti podávat nabídky jen na část plnění – znemožnilo se o veřejnou zakázku ucházet.
25. Za tohoto stavu je třeba připomenout, že korekce zadavatelů v jejich (jinak svobodných) úvahách stran společného (včetně centralizovaného) zadávání plnění by měla přicházet jen tam, kde by důsledky takového postupu byly v rozporu se zájmy a potřebami malých a středních dodavatelů (tzv. malých a středních podniků). Podle bodu 78. preambule Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/24/EU ze dne 26. února 2014 o zadávání veřejných zakázek a o zrušení směrnice 2004/18/ES mimo jiné platí, že zadávání veřejných zakázek by mělo být uzpůsobeno potřebám malých a středních podniků a za tímto účelem a v zájmu posílení hospodářské soutěže by měli být veřejní zadavatelé vybízeni zejména k tomu, aby rozsáhlé veřejné zakázky rozdělovali na části. Toto dělení by mohlo probíhat na množstevním základě, díky čemuž by rozsah jednotlivých veřejných zakázek lépe odpovídal kapacitě malých a středních podniků, nebo na základě kvalitativním a v návaznosti na

jednotlivá dotčená odvětví a specializace, aby mohl být obsah jednotlivých veřejných zakázek lépe uzpůsoben specializovaným oborům malých a středních podniků, nebo v návaznosti na různé následné fáze projektů. Veřejný zadavatel by měl mít povinnost posoudit vhodnost rozdělení veřejných zakázek na části a zároveň mít i nadále možnost samostatně rozhodovat na základě jakýchkoli důvodů, jež považuje za relevantní, aniž by podléhal správnímu nebo soudnímu dohledu. Podle bodu 79. preambule téže zadávací směrnice pak zároveň platí, že cíl spočívající v usnadnění většího přístupu malých a středních podniků k veřejným zakázkám by mohl být ohrožen, pokud by veřejní zadavatelé museli zadávat veřejnou zakázku po částech i v případech, kdy by to znamenalo nutnost přijmout podstatně méně výhodná řešení ve srovnání se zadáním souboru několika nebo všech částí.

26. I tuzemskými soudy byla v minulosti dovozena povinnost rozdělit veřejnou zakázku na části (přeneseno ve vztahu k nyní posuzované věci, nezadávat ji jako jeden celek centralizovaně jen s odkazem na ekonomické výhody takového postupu pro všechny – pověřující i pověřeného – zadavatele) v situacích, kdy výsledkem nerozdělení bylo nedůvodné (a citelné) omezení hospodářské soutěže (byť i hypoteticky) v neprospěch malých a středních dodavatelů (srov. například rozsudek zdejšího soudu č.j. 62 Af 75/2013-109 ze dne 9.10.2014, rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 3 As 212/2014-36 ze dne 3.9.2015, tu s akcentem i na skutečnost, že zadavateli nic nebránilo, aby předmět plnění rozdělil na části, a na skutečnost, že šlo o plnění, jež spolu nutně nesouvisela, rozsudek zdejšího soudu č.j. 30 Af 80/2012-65 ze dne 18.9.2014, rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 10 As 216/2014-71 ze dne 16.12.2015, tu také se zdůrazněním skutečnosti, že plnění v rámci jednotlivých částí veřejné zakázky byla svým charakterem odlišná a navzájem nesouvisející).
27. Z ničeho (ani ze shora připomenuté zadávací směrnice) neplyne zadavateli povinnost a priori zkoumat, zda získáním veřejné zakázky či realizací veřejné zakázky dojde k posílení pozice dodavatele coby soutěžitele na relevantním trhu. Zadavatel neměl povinnost volbou centralizovaného zadávání chránit dodavatele, ani vyvažovat výhody pro stranu zadavatelskou plynoucí z volby centralizovaného zadávání na straně jedné a výhody pro vybraného dodavatele, jež z toho také mohou vyplývat. Obecně vzato tedy zadavatel nemusí svými zadavatelskými postupy předcházet posílení tržní pozice některého z dodavatelů, musí se však vyvarovat postupů, jejichž důsledkem by bylo narušení hospodářské soutěže uzavřením trhu před eventuálními novými soutěžiteli anebo k citelnému protisoutěžnímu účinku na už existující relevantní trh a soutěžitele na něm se pohybující nastavením neférových podmínek, které by některé z dodavatelů ze soutěže o získání veřejné zakázky bezdůvodně vylučovaly. Použití centralizovaného zadávání v nyní posuzované věci však nevedlo k narušení hospodářské soutěže uzavřením trhu před eventuálními novými soutěžiteli ani k citelnému protisoutěžnímu účinku na už existující relevantní trh a soutěžitele na něm se pohybující; šlo o zákonem předvídaný a obecně žádoucí postup směřující k efektivnímu využití veřejných prostředků.
28. Použitím centralizovaného zadávání byla patrně i dobře respektována zásada „3E“ vymezená v § 2 písm. m), n) a o) zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě a o změně některých zákonů. Hospodárností se rozumí vynaložení veřejných prostředků k zajištění stanovených cílů s co nejnižším vynaložením těchto prostředků při dodržení odpovídající kvality plněných úkolů. Jde též o jednu ze zásad při zadávání veřejných zakázek

s cílem úspory veřejných prostředků (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 9 Afs 3/2011-106 ze dne 29.6.2011). Efektivností se rozumí takové použití veřejných prostředků, kterým se dosáhne nejvýše možného rozsahu, kvality a přínosu plněných úkolů ve srovnání s objemem prostředků vynaložených na jejich plnění. A nakonec účelností je takové použití veřejných prostředků, které zajistí optimální míru dosažení cílů při plnění stanovených úkolů. Na úsporu veřejných prostředků centralizovaným zadáváním ostatně poukazoval i zadavatel ve správním řízení, a aby mohl úspěšně argumentovat hospodárností zvoleného řešení, musel by prokázat ekonomickou výhodnost svého postupu jako celku. Tomu zadavatel dle zdejšího soudu také dostál, neboť v situaci, kdy by veřejná zakázka byla rozdělena na části (jak požaduje žalobce), byli by dodavatelé oprávněni podat nabídku pouze do těch zadávacích řízení, které by pro ně byly z hlediska objemu poptávaných služeb a předpokládané hodnoty veřejné zakázky dostatečně lukrativní. Menší (pověřující) zadavatelé, kterých je v nynější věci hned několik, by tak objektivně nemohli poptávané služby získat za nižší ceny, pokud by byli nuceni veřejnou zakázku zadávat samostatně.

29. Zdejší soud by tedy byl připraven na důsledky agregace poptávky na zadavatelské straně, jež vedla k centralizovanému zadávání (bez možnosti podání nabídek jen na část plnění), nahlížet jinak, vedla-li by skutková zjištění k závěru, že se o veřejnou zakázku nemohli ucházet dodavatelé, jež by byli schopni plnění odpovídající předmětu veřejné zakázky realizovat, avšak právě agregace poptávky na zadavatelské straně by jim fakticky účast v zadávacím řízení neodůvodněně znemožňovala, a že je takovým dodavatelem i žalobce. V takovém případě by bylo možno dovozovat, že agregace poptávky na zadavatelské straně, jež vedla k centralizovanému zadávání bez možnosti podání nabídek jen na část plnění, by je obecně přípustná, vedla k porušení zásad podle § 6 ZZVZ (eventuálně k porušení pravidel podle § 36 odst. 1 ZZVZ). Bez potřeby k této otázce dokazovat má však zdejší soud již na základě svého obecného rozzhledu za to, že žalobce takovým dodavatelem není, přitom žádná skutková zjištění nevedla zdejší soud ani k závěru, že by tu byli jiní dodavatelé, jimž by zvoleným postupem byla účast v zadávacím řízení znemožněna. Pak tedy v nyní posuzované věci zdejší soud nedovodil žádné porušení ZZVZ, jež by souviselo se samotnou agregací poptávky na zadavatelské straně, jež vedla k centralizovanému zadávání (bez možnosti podání nabídek jen na část plnění).
30. Zvoleným řešením nebyla porušena ani pravidla pro vymezení funkčního celku centralizovaně poptávaného plnění (§ 18 odst. 2 ZZVZ). Funkční celek plnění (svým předmětem totožného) byl dán potřebou všech jednotlivých zadavatelů vzniklou za účelem úspory veřejných prostředků. Na tom nic nemění ani skutečnost, že ke dni podání žaloby došlo k portaci „pouze“ cca jedné pětiny telefonních čísel, ani to, že někteří zadavatelé budou v omezeném rozsahu nadále využívat služby čerpané z původních smluv, neboť žádná z těchto skutečností se potřebě centralizace (resp. zájmu na hospodárném využití veřejných prostředků) zásadně neprotiví. Argumentoval-li tedy zadavatel ve správním řízení shora uvedenými potřebami, které jej vedly k centralizovanému zadání veřejné zakázky, pak není pravdou, že by volbu centralizovaného zadávání a s tím souvisejících zadávacích podmínek dostatečně neodůvodnil, jak dovozuje žalobce. V situaci, kdy centrální (pověřený) zadavatel zadával veřejnou zakázku odpovídající souhrnu dílčích poptávek jednotlivých (celkem 55) zadavatelů po totožném plnění (poskytování mobilních telekomunikačních služeb), pak neměl povinnost „věnovat větší péči vymezení funkčního celku“, jak žalobce tvrdí, protože souvislost věcná, prostorová, časová a funkční, jež je určující pro vymezení funkčního celku, Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

bylo třeba zkoumat ve vztahu k takto agregované poptávce jako celku. Věcná, prostorová, časová a funkční souvislost v rámci tohoto celku pak nepochybně dána byla (a ani žalobce vlastně netvrdí, že by tomu tak nebylo).

31. Shora uvedené závěry se pak nutně promítají i do oprávněnosti stanovení těch zadávacích podmínek, jež se pak (po uzavření smlouvy) měly aktivovat coby podmínky smluvní. Platí to především ve vztahu k maximálním jednotkovým cenám za poptávané služby, neboť zadavatel omezil maximální nabídkovou cenu, kterou bude akceptovat, resp. kterou je za každou jednotlivou službu (SMS, hovory, datové připojení apod.) ochoten zaplatit. Pokud žalobce brojí proti obecnému stanovení horní hranice jednotkových položek z toho důvodu, že má docházet k nedůvodnému omezení dodavatelů v jejich cenotvorbě, pak je právem zadavatele, aby v zadávacích podmínkách reflektoval své finanční možnosti a prostředky, za které je ochoten (a schopen) poptávané plnění odebírat (srov. například rozsudek zdejšího soudu č.j. 31 Af 3/2015-29 ze dne 19.12.2016). Možnost zadavatele stanovit maximální jednotkové ceny ve vztahu k jednotlivým položkám plnění je v nynějším případě umocněna specifickou povahou poptávaného plnění, neboť trh telekomunikačních služeb pro veřejnou správu je specifický nejen co do struktury dodavatelů (viz shora zmíněný oligopol bez účasti „menších“ dodavatelů, kteří se o zakázku reálně mohli, resp. hodlali ucházet), ale i do samotných dílčích služeb, které jsou na sobě do značné míry nezávislé. Na každé dílčí plnění (na každou dílčí položku plnění) lze tedy z pohledu ceny nahlížet de facto jako na dílčí nabídkovou cenu, neboť kupř. službu „MMS zprávy“ lze využívat nezávisle na službě „mezinárodní volání do zemí EHP“. Judikatura přitom již v minulosti dovodila, že stanoví-li zadavatel maximální a nepřekročitelnou nabídkovou cenu, jde o postup možný, přitom při takovém postupu je oprávněn ze zadávacího řízení vyloučit dodavatele podávající nabídky, kterými došlo k jejich překročení (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.6.2016, č.j. 7 As 291/2015-26). Tyto závěry lze podle zdejšího soudu bez potíží aplikovat i na situace, kdy zadavatel nabídkovou cenu ohraničí maximálními jednotkovými cenami, za které je ochoten jednotlivé služby odebírat. Postup zadavatele, který stanoví horní finanční hranici pro každou poptávanou službu samostatně, tedy nelze bez dalšího považovat za nesouladný se ZZVZ, a nic na tom nemění ani agregace poptávky na zadavatelské straně vedoucí k (oprávněnému, jak shora dovozeno) centralizovanému zadávání.
32. Žalobce nad rámec obecného nesouhlasu s maximálními limity jednotkových cen uvedl dva konkrétní příklady, které jsou dle jeho názoru podhodnocené. Za první takovou cenu považuje částku za odeslání SMS, neboť ta dle zadávacích podmínek může činit maximálně 0,60 Kč, zatímco propojovací poplatek za odeslání SMS do sítě jiného operátora činí 0,90 Kč. Aniž by zdejší soud výši propojovacího poplatku zpochybňoval, je patrné, že argumentace žalobce je v tomto směru nekorektní, neboť propojovací poplatek se hradí pouze tehdy, kdy dochází k odeslání SMS do sítě jiného operátora. V situacích, kdy odesílatel odešle SMS do sítě téhož operátora, k úhradě propojovacího poplatku nedochází a z ničeho neplyne, že by se mělo jednat o situace vzácné či neobvyklé. Stejně jako je operátor plátcem propojovacího poplatku, je současně jeho příjemcem v situacích, kdy jím spravovaná telefonní čísla (jichž ve vztahu k této veřejné zakázce může být až 20 000) obdrží SMS ze sítě jiného operátora, čímž se jeho náklady na odeslané SMS částečně vyvažují příjmy za doručené SMS.

33. Shodnou optikou zdejší soud nahlíží rovněž na tvrzené podhodnocení jednotkové ceny za měsíční poplatek za službu datového tarifu s FUP 3 GB, který je ohraničen maximální přípustnou výší 78 Kč, což dle žalobce nepokryje ani náklady na datový provoz. V této argumentační linii nicméně žalobce nejenže nedoložil tvrzené (zadavatelem maximálně stanovenou částku převyšující) náklady na datový provoz, především však vychází z nedůvodného předpokladu, že by spravovaná telefonní čísla byla využívána převážně (či zcela) na území roamingových partnerů v zemích EHP, což u zaměstnanců jednotlivých zadavatelů (nejčastěji orgánů veřejné správy působících výlučně na území České republiky) nelze rozumně předpokládat. V tomto směru ostatně zadavatel učinil přílohou zadávací dokumentace informace o průměrném využití datového připojení jednotlivých zadavatelů v EU, které činí 74,6 MB měsíčně za všechny, což je pouhý zlomek z celkového objemu (příloha č. 8).
34. Zadavatel přitom nestanovil maximální jednotkové ceny u všech poptávaných služeb (kupř. položky související s provozem pevné IP adresy), což dodavatelům ponechává dostatečný prostor pro jejich vlastní kompenzační cenotvorbu. I pokud by se tedy některé maximální jednotkové ceny pohybovaly pod možnostmi žalobce (což však žalobce v nynější věci neprokázal), pak by mohl „ztrátové“ položky kompenzovat v nabízených cenách za zbylé služby, shodně jako to může činit v běžných obchodních vztazích bez zadavatelského prvku. Dodavatelé tedy nejsou v případě uzavření smlouvy nuceni vstoupit do předem a priori nevýhodného smluvního vztahu, jak dovozuje žalobce, neboť zisk mohou generovat i přes existenci maximální přípustné ceny za jednotlivé služby vyvážením (z pohledu žalobce) nižších cen v jiných částech nabídky, přitom skutečnost, že se tak má v nyní posuzované věci dít za přítomnosti zadavatelského prvku (tj. že jde o smluvní vztah vzniklý procesem zadávání) na tom nic nemění; agregace zadavatelské poptávky v nyní posuzované věci působí v principu shodně jako agregace rozsáhlejší (větší) poptávky kteréhokoli jiného odběratele (který není zadavatelem). Pro zákonnost a přiměřenost maximálních jednotkových cen v nyní posuzované věci ostatně svědčí také to, že zadavatel při jejich stanovení vycházel z konkrétních smluv, ve kterých relevantní dodavatelé, a to včetně žalobce, za obdobné ceny poptávané služby realizují, a v některých případech dokonce i za ceny nižší, než jsou uvedeny v nynější zadávací dokumentaci jako maximální (viz kupř. smlouva o poskytnutí mobilních telekomunikačních služeb pro Ministerstvo pro místní rozvoj ze dne 30.5.2022, č. 6247, či smlouva o poskytování mobilních telekomunikačních služeb pro rezort Ministerstva životního prostředí ze dne 27.3.2023, č. 230050, obě dostupné na www.smlouvy.gov.cz). Na uvedeném nemůže bez konkrétní – a především podložené – argumentace ničeho změnit ani skutečnost, že dva ze tří relevantních dodavatelů proti stanovení maximální výše jednotkových cen brojili námitkami.
35. Co se týče tvrzeného nezohlednění specifického způsobu cenotvorby na trhu mobilní služeb, pak žalobce nespecifikuje, které prvky cenotvorby měl zadavatel opomenout, případně jakým způsobem se jím stanovené ceny vymykají cenám běžně nabízeným na relevantním trhu. Shodně zdejší soud nahlíží na tvrzenou potřebu „individuální“ cenotvorby, neboť pokud by pověřující zadavatelé individuální požadavky měli, zajisté by se tato skutečnost promítla ve znění zadávacích podmínek, příp. by je rozsah požadovaných změn oproti požadavkům uplatněným v nyní posuzované věci mohl vést k zadání veřejné zakázky samostatně, což se však nestalo.

36. Od stanovení výše maximálních jednotkových cen žalobce odvozuje nezákonnost zadávací podmínky, podle které zadavatelé nejsou povinni od vybraného dodavatele odebrat žádný minimální objem poptávaných služeb, což dle žalobce způsobuje nejistotu ohledně výhodnosti (resp. ziskovosti) veřejné zakázky. Ačkoli v teoretické rovině skutečně může dojít k situaci, kdy žádný z 55 zadavatelů neodebere od vybraného zadavatele žádné plnění, jeví se tato konstrukce jako velmi nepravděpodobná. Jednotlivé zadavatelské subjekty jsou v nynější věci orgány státní správy, příp. organizacemi v jejich působnosti, které pro svoji činnost telekomunikační služby, ať už ve větším či menším rozsahu, využívají, a lze proto důvodně předpokládat, že poptávané služby budou skutečně odebírat. Pokud se žalobce dovolává včlenění mechanismu záruk výnosu pro vybraného dodavatele formou povinnosti minimálního odběru poptávaných služeb, pak by tím orgánům veřejné správy vzniklo riziko úhrady za služby, které reálně nevyužijí (nepotřebují), což by bylo v rozporu s principy „3E“ při nakládání s veřejnými prostředky. S tím úzce souvisí možnost zadavatele smlouvu kdykoli ukončit s devítiměsíční výpovědní lhůtou, neboť po orgánech veřejné správy, příp. dalších organizacích v jejich působnosti, nelze oprávněně požadovat, aby odebíraly plnění na základě „původních“ smluv, pokud by měly příležitost plnění získat za nižší cenu. Shodně zdejší soud nahlíží také na absenci inflační doložky, jejíž zakotvení do smluvních podmínek zadavatel shledal nevýhodným. Jak již bylo přitom shora uvedeno, nynější veřejná zakázka je specifická nejen co do struktury potenciálních dodavatelů (oligopol), nýbrž i do samotných služeb, které jsou na sobě do značné míry nezávislé, a proto může rozsah plnění kolísat v návaznosti na aktuální potřeby zadavatelů. To však samo o sobě nelze označit z pohledu dodavatelů za natolik nepřiměřené, že by to atakovalo zásady podle § 6 ZZVZ (eventuálně omezení podle § 36 odst. 1 ZZVZ). Jde o podnikatelské riziko, které je s poskytováním telekomunikačních služeb spojeno, a bylo by s ním spojeno v principu stejně, nebyli-li by odběrateli zadavatelé, šlo-li by o odběratele dostatečně kontraktačně silné (či jednoho kontraktačně silného odběratele). Samotnou podnákladovost maximální výše jednotkových cen přitom žalobce ani neprokázal.
37. Lze tedy k tomuto okruhu žalobní argumentace uzavřít, že u centralizovaného zadávání veřejných zakázek, kde plnění dosahuje značného rozsahu pro značný rozsah odběratelů, mohou být důsledky nevýhodnosti (neziskovosti) jednotlivých položek v rámci celkové transakce pro dodavatele obchodně nepříznivější než u zadávání „běžných“ veřejných zakázek (kde jde o nižší rozsah plnění „jen“ pro jednoho odběratele), stejně jako mohou být na druhou stranu lépe kompenzovatelné položkami jinými, což by ve výsledku u dodavatele mohlo vést k posílení obchodní příznivosti kontraktu jako celku, nic z toho však není důsledkem, s nímž by bylo spojeno porušení pravidel podle § 6 ZZVZ (či § 36 odst. 1 ZZVZ).
38. Co se týče charakteru uzavíraných smluv a nutnosti aplikace § 131 a násl. ZZVZ, pak platí, že smlouva na veřejnou zakázku musí být posuzována podle svého skutečného obsahu, a proto je pro posouzení rámcového charakteru smlouvy (dohody) rozhodný obsah smlouvy o realizaci poptávaného plnění a znění jejich klíčových ustanovení. Význam rámcové dohody principálně spočívá ve stanovení smluvních podmínek pro následné uzavření konkrétních realizačních smluv, a tedy předurčuje jejich budoucí obsah, resp. obsah následného plnění. V nynější věci však zadavatel veřejnou zakázku zadal již uzavřením jednotlivých smluv o poskytování telekomunikačních služeb, neboť z nich jednoznačně vyplývá závazek vybraného dodavatele na výzvu zadavatele konkrétní objednané plnění (v předem poptávaném rozsahu) bezprostředně poskytnout. Z tohoto důvodu nejde o Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

rámcovou dohodu (byť by veřejná zakázka mohla být formou rámcové dohody jistě zadána) ve smyslu § 131 odst. 1 ZZVZ, která před započítáním plnění zásadně předpokládá další projev vůle dodavatele v podobě uzavření dílčí realizační smlouvy, a to na rozdíl od nyní posuzované věci, kdy smlouva již přímo upravuje trvalý závazek dodavatele předmět plnění na výzvu zadavatele poskytnout. Smlouva o poskytování telekomunikačních služeb v tomto směru naopak odpovídá kategorii, kterou žalovaný příhodně nazývá „smlouvy s rámcovým prvkem“ (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.4.2024, č.j. 2 As 3/2024-50). Není tedy pravdou, že by zadavatel porušil svoji povinnost ve formuláři uvést, že jde o zadávací řízení směřující k uzavření rámcové dohody. Nadto i kdyby tomu tak bylo, není patrné, jak by takový postup žalobce na jeho právech zkrátil.

39. Žalobce dále namítá nepřiměřenost množství a výše smluvních pokut, kterých je celkem 22 typů ve vztahu ke všem 55 zadavatelům (ke všem 55 smlouvám). Uzavírání dvoustranných smluv mezi vybraným dodavatelem a jednotlivými zadavateli ústící nakonec v uzavření 55 smluv na shodný předmět plnění je však přirozeným (standardním) výstupem centralizovaného zadávání. Žalobcem předestřená argumentace spíše opětovně směřuje ke tvrzené nevhodnosti centralizovaného zadávání (nebo dokonce spíše jen k obchodní nevýhodnosti pro žalobce) a zdejší soud již shora dovodil, že v posuzované věci nešlo o postup nezákonný ani nevhodný. Podstatné přitom je, že i kdyby centrální zadavatel a pověřující zadavatelé poptávali předmět plnění samostatně (v 55 samostatných zadávacích řízeních), výsledkem by bylo, shodně jako u centralizovaného zadávání, uzavření 55 smluv se samostatně sjednanými smluvními pokutami, tj. počet uzavřených smluv a v nich sjednaných smluvních pokut by se nemusel nikterak lišit.
40. Co se týče celkového počtu povinností, jejichž porušení je zajištěno smluvními pokutami, pak je v principu jen na uvážení zadavatele, která ustanovení smlouvy považuje za natolik důležitá, že na jejich porušení váže vznik nároku na smluvní pokutu. Některé sankce nadto vycházejí přímo z dotačních podmínek, kterými je zadavatel při plnění veřejné zakázky vázán (část veřejné zakázky bude realizována z fondů EU), a naopak s porušením některých povinností není sankce v podobě smluvní pokuty vůbec spojena.
41. Pokud jde o výši smluvních pokut, ty v souhrnu dosahují až 550 000 000 Kč, což činí téměř dvojnásobek předpokládané hodnoty veřejné zakázky (242 200 000 Kč); to žalobce považuje za excesivní. Žalobce však při svých obavách z uplatnění takto smluvně sjednaných nároků vychází z neodůvodněného a pro zdejší soud nepravděpodobného předpokladu, že se nároky na všechny smluvní pokuty aktivují současně (eventuálně postupně, ale všechny), a tedy vychází z premisy, že by v pozici vybraného dodavatele porušil veškerá smluvní ujednání zajištěná smluvními pokutami vůči všem jednotlivým zadavatelům. Sama souhrnná výše smluvních pokut vychází především z přirozených důsledků centralizovaného zadávání (výsledkem je uzavření 55 smluv) a není proto přiléhavé na ni nahlížet jako na souhrnný celek; mezi vybraným dodavatelem a příslušnými zadavateli v postavení odběratelů má vzniknout 55 smluvních vztahů, které na sobě budou z pohledu plnění a potenciálního porušení smluvních povinností (a tedy uplatnění smluvních pokut) zcela nezávislé. Pak tedy prosté srovnávání (možné souhrnné) výše smluvních pokut a předpokládané hodnoty veřejné zakázky o ničem nevypovídá. Smluvní pokuta je utvrzovacím institutem soukromého práva, který slouží k pokrytí či reparaci rizika škody způsobené řádným a včasným nesplněním příslušné povinnosti, a k předpokládané hodnotě veřejné zakázky

nemá žádný přímý vztah; výše předpokládané hodnoty veřejné zakázky je tedy pro účely stanovení smluvních sankcí nanejvýš podpůrným ukazatelem, neboť zpravidla neodpovídá výši škody, která může případným nesplněním příslušné povinnosti zadavateli vzniknout. Z tohoto pohledu nelze souhrnnou výši možných smluvních pokut považovat za nepřiměřenou.

42. Nepřiměřenost jednotlivých smluvních pokut žalobce následně demonstruje na dvou příkladech, a to za nesplnění povinnosti související s financováním z operačních programů ve výši 200 000 Kč a za prodlení s povinností zahájit poskytování služeb ve výši 500 Kč za každý den prodlení. Soudní rozhodovací praxe dovodila, že pro určení (ne)přiměřenosti smluvní pokuty je nezbytné přihlídnout ke všem okolnostem konkrétního případu, a to nejen k těm, které byly známy již v době sjednávání pokuty, nýbrž i k okolnostem, které byly dány při porušení smluvní povinnosti, jakož i k okolnostem nastalým později, mají-li v samotném porušení smluvní povinnosti původ. Pokud tedy není zřejmé, jakým způsobem a za jakých okolností porušení nastalo a v jaké míře se dotklo věřitele (zde zadavatele), nelze určit, zda nárok ze smluvní pokuty je *in concreto* přiměřený (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11.1.2023, sp.zn. 31 Cdo 2273/2022). Tu zdejší soud odkazuje na judikaturu správních soudů, podle níž je vztah mezi zadavatelem a vybraným dodavatelem vztahem soukromoprávním, a proto není úkolem žalovaného, aby při přezkoumání úkonů zadavatele hodnotil vhodnost, přiměřenost či vymahatelnost soukromoprávních podmínek stanovených v zadávací dokumentaci, s výjimkou případů, kdy jde o zjevný exces atakující zásady podle § 6 ZZVZ (eventuálně pravidla podle § 36 odst. 1 ZZVZ), tedy s výjimkou případů zcela mimořádných (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 9 Afs 21/2013-39 ze dne 30.4.2014, rozsudek zdejšího soudu č.j. 62 Af 36/2021-126 ze dne 23.9.2022, rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 286/2022-77 ze dne 7.2.2023). Takového zjevného excesu se však žalobce ani nedovolává („pouze“ obecně konstatuje nepřiměřenost smluvních pokut ve vztahu k sankcím plynoucím zadavateli z dotačních podmínek a ve vztahu k zisku vybraného dodavatele za poskytování plnění) a nic zjevně excesivního na smluvních pokutách (ani v jejich maximálním možném souhrnu) nespatřuje ani zdejší soud.
43. Žalobce dále napadá netransparentnost některých povinností zajištěných smluvními pokutami, a to ve vztahu k povinnostem souvisejícím s financováním plnění z operačních programů a k povinnosti vyřízení reklamace v požadované lhůtě. Ve vztahu k první skupině povinností žalobce namítá, že není patrné, které zadavatelské subjekty budou čerpat finanční prostředky z fondů EU, čímž měla žalobci vzniknout nemožnost stanovení nákladů na fakturaci a archivaci dokumentů, kterou zadavatel požaduje. Ze žalobní argumentace však není patrné, z jakého důvodu by měly být kladeny odlišné nároky na archivaci a fakturaci dokumentů v rámci různých projektů, kterých se mohou zadavatelé účastnit, a jaké „nevyčíslitelné“ náklady by jejich účastí v dotačních programech měly žalobci vzniknout, když povinnost uchovávat originální dokumenty související s realizací veřejné zakázky vyplývá přímo ze smlouvy a povinná archivace dokumentů u plátců DPH, kterým je i žalobce, vyplývá také ze zákona (§ 35 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty), byť se zákonem povinná doba archivace s dobou stanovenou v zadávacích podmínkách plně nekryje. Na rozsah zadavatelských subjektů, které budou čerpat finanční prostředky z fondů EU, se nadto žalobce mohl ve vztahu k zadávací dokumentaci dotázat v průběhu zadávacího řízení, a mohl tak učinit tím spíše, považoval-li takovou informaci za nezbytnou pro podání Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

nabídky. Z obsahu správního spisu neplyne, že by tak učinil, a nic takového ani žalobce netvrdí (ani netvrdí, že žádat o vysvětlení nemohl). Co se týče tvrzené absence archivační povinnosti v dotačních podmínkách, pak žalovaný dovodil, že jsou sankce za nedostatečnou archivaci stanoveny v bodech 6.8.2., 6.8.4. a 6.8.8. rozhodnutí o poskytnutí dotace OPTAK, a žalobce to konkrétně nezpochybňuje. Pokud u druhé povinnosti zajištěné smluvní pokutou žalobce namítá neurčitost pojmu „výpadek mobilní hlasové a datové sítě“, pak jde o ustanovení, které smluvní pokutou zajištěno vůbec není; jde totiž o povinnost podle čl. 6 odst. 3 věty druhé smlouvy, smluvní pokuty se přitom týkají porušení povinností podle první a třetí věty čl. 6 odst. 3 smlouvy (čl. 5 odst. 2 a čl. 5 odst. 7 smlouvy).

44. Za nepřiměřenou žalobce označuje také podmínku přenesení dat z jedné SIM karty vybraného dodavatele (včetně dat z mobilního telefonu) na jinou SIM kartu. Podle žalobce jde o nestandardní požadavek, neboť není kapacitně schopen provést výměnu cca 20 000 SIM karet současně. I v této argumentační linii však žalobce (obdobně jako u maximální souhrnné výše smluvních pokut) vychází z neodůvodněného předpokladu, že by u všech „vysoutěžených telefonních čísel“ došlo ve shodném okamžiku k totožné mimořádné události odůvodňující potřebu přenosu dat. K tomu by mohlo dojít kupř. u rozsáhlé technické závady napříč všemi SIM kartami ve shodném okamžiku a ačkoli takový scénář nelze zcela vyloučit, jeví se jako krajně nepravděpodobný a zadávacími podmínkami a priori nepředpokládaný. Tvrzená nestandardnost této zadávací podmínky rovněž ztrácí na své relevanci v situaci, kdy se sám žalobce k obdobné povinnosti již v minulosti zavázal (jak sám potvrzuje v bodu 32. doplnění žaloby). Pokud v tomto směru žalobce zdůrazňuje, že tak sice učinil, avšak pouze vůči jednomu zadavatelskému subjektu a nikoli 55, pak jeho argumentace míří na nezákonnost či nevhodnost centralizovaného zadávání. Tu lze jen zopakovat, že volba centralizovaného zadávání nebyla ani nezákonná, ani nevhodná (k důvodům již shora).
45. Pokud jde o žalobcovu argumentaci ohledně nezákonnosti zveřejnění položkových cen, ani ta není důvodná. Vybraný dodavatel uzavírá smlouvu na veřejnou zakázku v nynějším případě obsahující údaje o jednotkových cenách. Informace o ceně (souhrnné či položkových cenách) obsažené v nabídce jsou veřejně dostupnými, jež dokonce podléhají informační povinnosti podle zákona č. § 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, a proto nelze souhlasit s tvrzením žalobce, že jednotkové ceny sjednané mezi zadavatelem a vybraným dodavatelem naplňují definiční znaky obchodního tajemství ve smyslu § 504 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Uzavření smlouvy na veřejnou zakázku je pak okamžikem, k němuž informace o ceně (souhrnné, resp. celkové, i položkové, rozpadá-li se plnění do více dílčích položek) musí být odtajněna, pokud by do té doby vůbec byla utajována (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 10 As 59/2014-41 ze dne 14.8.2014, či rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č.j. 15 Ca 89/2009-55 ze dne 25.4.2012). Kromě toho lze připomenout, že zadavatel v nyní posuzované věci získal informace o vhodné limitaci položkových cen z již uzavřených a existujících smluv, které jsou zveřejněny v registru smluv, a to včetně jednotkových cen za realizované služby (kupř. smlouva o poskytnutí mobilních telekomunikačních služeb pro Ministerstvo pro místní rozvoj ze dne 30.5.2022, č. 6247, či smlouva o poskytování mobilních telekomunikačních služeb pro rezort Ministerstva životního prostředí ze dne 27.3.2023, č. 230050, obě dostupné na www.smlouvy.gov.cz).

46. Nad rámec uvedeného lze dodat, že okruh jednotlivých žalobních bodů a dílčích argumentů v nich obsažených se v podstatné míře kryje s argumenty, které žalobce již uplatnil v řízení před žalovaným. Jejich vypořádání považuje zdejší soud za přezkoumatelné, za zákonné a s ohledem na dílčí skutková zjištění žalovaného též za věcně správné. Proto zdejší soud především na napadené rozhodnutí odkazuje, aniž by jeho jednotlivé pasáže doslova opakoval či parafrázoval.
47. Zdejší soud tedy v nosných ohledech zcela sdílí závěry žalovaného, které pokládá za zákonné a odpovídající jeho skutkovým zjištěním, aniž by bylo třeba zdejším soudem dokazovat podle návrhu zadavatele (České republiky – Ministerstva financí), neboť skutkový podklad procházející správním spisem zdejší soud pokládal pro rozhodnutí za dostatečný. Žalovaný podle zdejšího soudu aplikoval správný právní předpis, v jeho mezích správnou právní normu, přitom pochybení, jež by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nedopustil ani při její aplikaci na zjištěný skutkový stav. Zdejší soud tak v mezích uplatněných žalobních bodů neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil ani žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Proto zdejší soud bez jednání za splnění podmínek uvedených v § 51 odst. 1 s.ř.s. žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
48. Přistoupil-li zdejší soud k tomuto meritornímu rozhodnutí bezprostředně po uskutečnění nezbytných procesních kroků poté, co mu byl soudní spis postoupen po vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 33/2024-76 ze dne 7.8.2024, již znovu nerozhodoval o návrhu žalobce ze dne 7.12.2023 na vydání předběžného opatření v bodech IX. – XLI., ve vztahu k nimž bylo rozsudkem Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 3/2024-50 ze dne 4.4.2024 zrušeno usnesení zdejšího soudu č.j. 62 Af 53/2023-97 ze dne 14.12.2023, jímž byl návrh na vydání předběžného opatření zamítnut (následně bylo předběžné opatření vydáno usnesením zdejšího soudu č.j. 62 Af 53/2023-330 ze dne 5.1.2024). Přistoupil-li zdejší soud k tomuto meritornímu rozhodnutí, nezabýval se již ani návrhem zadavatele (České republiky – Ministerstva financí) ze dne 8.10.2024 na zrušení předběžného opatření vydaného usnesením zdejšího soudu č.j. 62 Af 53/2023-330 ze dne 5.1.2024.

V. Náklady řízení

49. Výrok o nákladech řízení účastníků se opírá o § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá. Úspěšný byl žalovaný, tomu však podle obsahu soudního spisu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, navíc náhradu žádných nákladů řízení ani nepožadoval, a proto bylo rozhodnuto, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.
50. Osoby zúčastněné na řízení pak na náhradu nákladů řízení nemají právo, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jim náklady vznikly, a k náhradě jiných nákladů řízení nebyl shledán žádný závažný důvod (§ 60 odst. 5 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 7. listopadu 2024

David Raus v.r.
předseda senátu